

gjørelse, og jeg har derfor antaget, at den Jord, der bliver tillagt Præsten, egentlig er tillagt ham som Befordringsgodtgjørelse; thi enten Jorden er bortforpagtet eller drives af Præsten selv, bliver Forholdet det samme. Naar det er rigtigt, at det er Befordringsgodtgjørelse og ikke andet vil han jo nemlig være nødsaget til at kjøbe sin Mælk og sit Smør, rigtignok af sig selv, og har den høitærede Minister ment, at der tillægges ham Befordring og 512 Kroner, er dette urigtigt, hvad enten man anslaar Jorden efter en Forpagtningsafgift eller udregner Værdien paa anden Maade for Exempel ved at lægge Bruttoindtagten pr. Ko til Grund. Jeg tillader mig derfor at spørge den høitærede Minister, om han har tænkt sig, at Brugen af Embedsjord kan regnes til 512 Kroner, efter at Befordringen er betalt, thi det tror jeg ikke er rigtigt.

Ogenbøll: De Bemærkninger, som jeg kunde ønske at gjøre, angaa den samme Paragraf, som nys blev omtalt af den sidste erede Taler, og da navnlig ogsaa Vædringsforslagene under Nr. 28 og 29. § 12 skal jo give Regler for, hvorledes de Naturalydelsler, der skulle tilfalde et Præsteembede udenfor den faste Løn, skulle bestemmes, og Paragrafens første Stykke, saaledes som det bliver omendret ved Vædringsforslaget under Nr. 28, opstiller jo som Hovedregel, at der foruden Lønning skal tillægges Embedet en Jordlod, hvorpaa der kan holdes 2 Heste og 6 Køer. Men naar man ser hen til andet Stykke, vil det ses, at det erede Udvalg i sit Vædringsforslag under Nr. 29, saaledes som ogsaa foreslaaet i Lovforslaget, kommer med en anden Skala; der stilles paa engang to Skalaer op, af hvilke den sidste, Hartkornet, hæver den første. Jeg kan i det Mindste ikke se rettere. Forslaget siger, at Reglen er den, at der tillægges Præsten en Jordlod, hvorpaa der kan holdes 2 Heste og 4 til 6 Køer; men, hebdet dernæst, hvis denne Jord ikke præcis udgjør 2 Tønder Hartkorn, skal, saafremt Hartkornet er mindre, Præsten have Erstatning, fordi han ikke har de fulde to Tønder Hartkorn. Det forekommer nu mig, at, skulde man velge nogen af Delene, enten at Præsten skulde have eller give Erstatning i dette Tilfælde, saa maatte det være det Sidste; thi det at have Hartkorn er kun en Byrde, Noget, man betaler Skat af. Naar han altsaa faar Jord til 2 Heste og 6 Køer, saa vil det være desto bedre for ham, jo mindre Hartkorn han slipper med. Omvendt forekommer det mig at være en Ubillighed, naar man siger, at, hvis Jorden bliver sat til mere end til 2 Tønder Hartkorn, skal Præsten derfor lide et Afdrag i sin Embedslønning. Han faar jo efter Reglen ikke mere Jord end til 2 Heste og 6 Køer, og saa skal han, fordi han faar større Hartkorn og større Hartkornsskatter, lide et Afdrag i sine Embedsindtægter! Det kan aabenbart ikke være rigtigt

og har vist heller ikke været Lovforslagets Mening; thi ifølge dette skal han kun lide Afdrag, naar det ifølge særlige Forhold maa gjøres tilraadeligt at overstige en vis Grændse; men dermed tror jeg rigtignok har været ment, at, naar der er saadanne Forhold tilstede, at han ikke faar affurat saa megen Jord, som behøves til 2 Heste og 6 Køer, men maa tage noget Mere, saa skal han lide et Afdrag. Det forekommer mig at være i sin Orden; men at opstille den anden Regel, at han enten skal betale Erstatning eller lide Afdrag, blot paa Grund af Hartkornet, naar det paagjældende Embede dog faar det, som Hovedreglen opstiller, forekommer mig ikke rigtigt, eller rettere, det forekommer mig slet ikke at kunne gaa an. Hvis man bliver staaende ved det som Hovedregel, at der tillægges Embedet saa megen Jord, at der kan holdes 2 Heste og 6 Køer derpaa, er det ganske vist, at der kan indtræde Tilfælde, hvor der kan være Tale saavel om Erstatning til Præsten som om Afdrag i Embedslønningen. Der kan tænkes Tilfælde, hvor den Jord, som allerede nu ligger til Embedet, er saa ringe, at den ikke ækvalerer det Tilstrækkelige til at holde 2 Heste og 6 Køer, og saa er det jo ganske naturligt, at Præsten faar en Erstatning. Omvendt kan der gives Tilfælde, hvor det kan være ønskeligt at tillægge Præsten noget mere Jord end det, som egentlig er det Normerede. Jeg vil blot nævne, at der f. Ex. kan være Skov eller Løvstjær eller Sligt, som man kunde ønske at forbeholde Præstegaarden; saa lader man det blive, men saa maa Præsten ogsaa finde sig i at affortes i sin PengeLøn. Man kunde ogsaa meget vel opstille en Regel for en saadan Afkortning; men det forekommer mig urigtigt at stille den Regel op, at den skal beregnes efter Hartkorn; thi der kan jo meget godt være tillagt Præstegaarden et større Areal end det, der følger den almindelige Regel, uden at dog de 2 Tønder Hartkorn ere overfredne, og saa kommer Præsteembedet ikke til at betale Noget. Naar man bliver staaende ved Lovforslaget og Udvalgets Forslag under Nr. 28, hvorefter Hovedreglen skal være den, at Præsteembedet skal have saa megen Jord, som er nødvendig til derpaa at holde 2 Heste og 6 Køer, og naar man fremdeles bliver staaende ved, at det skal afgjøres af en Kommission, hvor Meget der i saa Henseende hører til, synes det mig at være den naturlige Regel, at samme Kommission foreslaar og indstiller til Ministeriet Spørgsmaalet om Erstatning til Præsten eller Afdrag i hans Embedsindtægter, og at det saa afgjøres af Ministeriet; saa har man kun een Hovedregel og een Skala at gaa efter. Hvis man derimod indblander Spørgsmaalet om Hartkornet deri, tror jeg, man kommer til et urigtigt Resultat. Det erede Udvalg har i sit Forslag under Nr. 28 søgt noget mere, end flet er i Lovforslaget, at præcisere, hvilken Størrelse Jordtillignet skal have, hvad der skal kunne bringes